

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Lech Lewicki SA Wojciech Zaręba
Protokolant	Agnieszka Grzywna

przy udziale Piotra Galanta prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniach 8 grudnia 2011 roku, 19 stycznia 2012 roku,
1 marca 2012 roku, 5 kwietnia 2012 roku i 24 maja 2012 roku

sprawy A. Z. (1), K. K. (1),

A. W., K. P. (1), P. M.

oskarżonych z art. 291 § 1 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 18 lipca 2011 r., sygn. akt IV K 99/08

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje obrońców wszystkich oskarżonych za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. W. kwotę 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym K. K. (1);

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. (1) kwotę 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym K. P. (1);

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od K. K. (1) i A. W. po 420 (czterysta dwadzieścia) złotych, zaś od P. M. 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłat za postępowanie odwoławcze oraz obciąża ich wydatkami tego postępowania w kwotach po 4 (cztery) złote każdego z nich;

V. zwalnia oskarżonych A. Z. (1) i K. P. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. Z. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 9 grudnia 1998 roku w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, kierował dokonaniem przez ustalone osoby oszustwa na szkodę K. S. oraz innych nieustalonych pokrzywdzonych w ten sposób, że wprowadzając ich w błąd co do zamiaru sprzedaży 4 koparek, która nie nastąpiła, doprowadził ich do wydania w ramach rozliczeń ciągnika siodłowego m-ki L. wraz z naczepą łącznej wartości co najmniej 21.000 zł oraz tytułem zaliczki co najmniej 30.000 zł przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 7.09.1994 roku do dnia 21.12.1994 roku od 16.02.1995 roku do 19.02.1996 r. i od 5.09.1996 roku do 25.11.1996 r. części kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie III K 1802/97 za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i 65 k.k.;**

II. w okresie od 10 grudnia 1998 roku do dnia 09 czerwca 1999 roku w L.. K. i N., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, przy czym A. Z. (1) w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili (...) S.A. O/K. Inspektorat w N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty w dniu 09.06.1999 roku nienależnego odszkodowania w wysokości 80.000 zł na rzecz J. K. (2) z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC nr (...) pojazdu marki M. nr rej. (...) stanowiącego własność J. K. (2) w ten sposób, że J. K. (3) oddał go w celu zbycia A. Z. (1) i innym ustalonym osobom, a następnie zgłosił w dniu 11 grudnia 1998 roku na XV Komisariacie Policji w K. dokonanie kradzieży w/w samochodu, na podstawie czego J. K. (2) w dniu 14 grudnia 1998 złożył w (...) S.A. O/K. Inspektorat w N. wniosek o wypłatę odszkodowania z tego tytułu, czym wprowadzili go w błąd co do zaistnienia zdarzenia dającego podstawę do wypłaty odszkodowania przy czym A. Z. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 7.09.1994 roku do dnia 21.12.1994 roku od 16.02.1995 roku do 19.02.1996 r. i od 5.11.1996 roku do 25.11.1996 r. części kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie III K 1802/97 za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i 65 k.k.;**

III. w okresie do trzech tygodni od dnia 10 grudnia 1998 roku dat bliżej nieustalonych w L., w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, polecił ustalonej osobie podrobienie dokumentu w postaci dowodu osobistego o nieustalonym numerze i serii poprzez wpisanie w niego danych osobowych nieustalonej osoby i wklejenie zdjęcia M. W., a następnie M. W. posłużeń się tym dokumentem przy sprzedaży naczepy typu „long” do ciągnika siodłowego, przy czym zarzucanego mu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 7.09.1994 roku do dnia 21.12.1994 roku od 16.02.1995 roku do 19.02.1996 r. i od 5.09.1996 roku do 25.11.1996 r. części kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w L. w sprawie III K 1802/97 za umyślne przestępstwo podobne **tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;**

IV. w okresie od 10 grudnia 1998 roku do 18 sierpnia 1999 roku w L. dat dziennych bliżej nieustalonych w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru podżegał ustaloną osobę do użycia podrobionego dowodu rejestracyjnego na samochód osobowy marki M. (...) stanowiący własność J. K. (2), który wcześniej na jego polecenie

podrobił J. M. wpisując w blankiet oznaczony serią i numerem S nr (...) numer rejestracyjny (...) i jako dane właściciela nazwisko B. A. przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 7.09.1994 roku do dnia 21.12.1994 roku od 16.02.1995 roku do 19.02.1996 r. i od 5.09.1996 roku do 25.11.1996 r. części kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie III K 1802/97 za umyślne przestępstwo podobne **tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;**

V. w dniu 1 kwietnia 1999 roku w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, przy czym A. Z. (1) w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, dokonali oszustwa na szkodę (...) BANK S.A. Oddział w L. doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci udzielenia W. M. kredytu nr 94/99/S/Z w wysokości 21.541,12 złotych na zakup od R. W. samochodu marki C. (...),

w ten sposób, że D. W. przekazał przedmiotowy samochód dla celów wyłudzenia kredytu, a A. Z. (1) kierował dokonaniem przestępstwa przez inne ustalone osoby, które wprowadziły w/w bank w błąd co do zamiaru wywiązania się

z obowiązku spłaty kredytu przedstawiając między innymi nieprawdziwy dokument

w postaci karty rezerwacji pojazdu z dnia 22.03.1999 roku, która potwierdzała fakt dokonania wpłaty zaliczki w kwocie 8.905,39 gr przy czym A. Z. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 7.09.1994 roku do dnia 21.12.1994 roku od 16.02.1995 roku do 19.02.1996 r. i od 5.11.1996 roku do 25.11.1996 r. części kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lublinie w sprawie III K 1802/97 za umyślne przestępstwo podobne, tj. **o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286**

§ 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

VI. w okresie od 14 lipca 1999 roku do dnia 3 sierpnia 1999 roku w L.

i L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez A. Z. (1) zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, dokonali wspólnie z ustaloną osobą oszustwa na szkodę (...) S.A. O/L. doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty nienależnego odszkodowania w wysokości 6.700 zł na rzecz M. W.

z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie AC pojazdu marki B. nr rej. (...) stanowiącego własność M. W.

i odszkodowania w wysokości 5.317,13 zł na rzecz W. M. z tytułu realizacji umowy ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie OC pojazdu marki B. nr rej. (...) w ten sposób, że A. Z. (1) kierował dokonaniem tego przestępstwa i polecił upozorowanie w dniu 14 lipca 1999 roku kolizji kierowanego przez M. W. samochodu marki B. nr rej. (...) z kierowanym przez W. M. samochodem C. (...) nr rej. (...), na podstawie którego to zdarzenia w dniu 16 lipca 1999 roku przez M. W., a w dniu 3 sierpnia 1999 r. przez W. M. zostało złożone zawiadomienie o szkodzie w pojazdach, czym wprowadzono w błąd (...) SA. O/L. co do okoliczności przebiegu zderzenia wspomnianych pojazdów, przy czym A. Z. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia

w okresie od 7.09.1994 roku do dnia 21.12.1994 roku od 16.02.1995 roku do 19.02.1996 r. i od 5.11.1996 roku do 25.11.1996 r. części kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lublinie

w sprawie III K 1802/97 za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.**

J. M. został oskarżony o to, że:

X. w okresie od 10 grudnia 1998 roku do sierpnia 1999 roku w L. daty dziennej bliżej nieustalonej podrobił w celu użycia za autentyczny dowód rejestracyjny samochodu osobowego marki M. (...) stanowiącego własność J. K. (2) w ten sposób, że wpisał numer rejestracyjny (...) i jako dane właściciela nazwisko B. A. w blankiet oznaczony serią i numerem S

nr (...). **o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.**

K. K. (1) został oskarżony o to, że:

XI. w okresie trzech tygodni od dnia 10 grudnia 1998 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w L., woj. (...), pomógł w zbyciu naczepy typu „long” do ciągnika siodłowego wartości wynoszącej co najmniej 6.000 zł wiedząc, że pochodzi ona z czynu zabronionego w ten sposób, że wskazał jej nabywcę **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.**;

XII. w okresie trzech tygodni od dnia 10 grudnia 1998 roku daty bliżej nieustalonej w L., woj. (...) nabył ciągnik siodłowy m-ki L. wartości wynoszącej co najmniej 15.000 zł wiedząc, że pochodzi on z czynu zabronionego **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.**

A. W. został oskarżony o to, że:

XIII. w okresie od 10 grudnia 1998 roku do kwietnia 1999 roku dat bliżej nieustalonych w R., pomagał w ukryciu pojazdu marki M. nr rej. (...) wartości 80.000 zł, stanowiącego własność J. K. (2) w ten sposób, że przechowywał w/w samochód przez kilka dni na terenie swojej posesji, wiedząc że pochodzi on z czynu zabronionego **tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.**;

K. P. (1) został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie od 16 listopada 1998 roku do 10 marca 1999 roku w L. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. Z. (1), mającej na celu popełnianie rozbojów, wymuszeń rozbójniczych, oszustw, pobic i innych przestępstw **tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.**;

XV. w dniu 10 grudnia 1998 roku w L. posiadał bez wymaganego prawem zezwolenia broń palną marki B. nieustalonego bliżej typu **tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.**

P. M. został oskarżony o to, że:

XVI. w okresie od listopada lub grudnia 1998 roku do 5 września 1999 roku w L. i innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. Z. (1), mającej na celu popełnianie rozbojów, wymuszeń rozbójniczych, oszustw, pobic i innych przestępstw, **tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.**

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2011 roku wydanym w sprawie IV K 99/08 Sąd Okręgowy w Lublinie:

A. Z. (1) uznał za winnego dokonania czynów opisanych w pkt. I, II, VI aktu oskarżenia wyczerpujących dyspozycję:

- art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 64 § 1 k.k., art. 65 k.k.;
- art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 k.k.;
- art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

uznając, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw opisanych w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. nr 93 poz. 889), art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę trzech lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł.

A. Z. (1) uznał winnym dokonania czynu III i IV opisanych w akcie oskarżenia wyczerpujących dyspozycję:

- art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., art. 64 § 1 k.k. i art. 65 k.k.;
- art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 k.k.

eliminując z opisu czynu IV (...) i w to miejsce przyjmując „inna osoba” uznając, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw opisanych w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. 19 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 65 k.k.

w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. nr 93 poz. 889) wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

A. Z. (1) uznał także winnym czynu V opisanego w akcie oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 64 § 1 k.k., art. 65 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k., art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. nr 93 poz. 889), art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 85 k.k., 86 § 1 i 2 k.k., 91 § 2 k.k. orzeczone wyżej kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako karę łączną wymierzył A. Z. (1) cztery lata pozbawienia wolności i grzywnę 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M. C. kwotę 4280,40 zł (cztery tysiące dwieście osiemdziesiąt złotych czterdzieści groszy) za obronę z urzędu oskarżonego A. Z. (1).

Zasądził od A. Z. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. Oddział (...) w L. kwotę 4438 zł (cztery tysiące czterysta trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

J. M. uniewinnił od dokonania zarzuczonego mu czynu.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A. Ł. kwotę 3985,20 zł (trzy tysiące dziewięćset osiemdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) za obronę z urzędu oskarżonego J. M..

Na podstawie art. 632 k.p.k. stwierdził, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa;

K. K. (1) uznał winnym dokonania czynów XI i XII opisanych w akcie oskarżenia wyczerpujących dyspozycję art. 291 § 1 k.k. uznając, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw opisanych w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 91 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k., art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 60 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wyżej orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo tytułem próby na okres lat 3.

Zasądził od oskarżonego K. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) tytułem opłaty i 611,51 zł (sześćset jedenaście złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu wydatków.

A. W. uznał za winnego dokonania zarzuczonego mu w pkt. XIII aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k., art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 20 zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wyżej orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo tytułem próby na okres lat 3.

Zasądził od oskarżonego A. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) tytułem opłaty i 611,51 zł (sześćset jedenaście złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu wydatków.

K. P. (1) uznał za winnego dokonania zarzuconych mu czynów i skazał go:

- za czyn opisany w pkt. XIV aktu oskarżenia na podstawie art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu nadanym tekstem pierwotnym ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks karny (Dz. U. 1997.88.553) na karę roku pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt. XV aktu oskarżenia na podstawie art. 263 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone wyżej kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył K. P. (1) karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz J. K. (1) kwotę 4280,40 zł (cztery tysiące dwieście osiemdziesiąt złotych czterdzieści groszy) za obronę z urzędu oskarżonego K. P. (1).

Zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

P. M. uznał za winnego dokonania zarzuconego mu czynu opisanego w pkt. XVI aktu oskarżenia przyjmując datę końcową jego popełnienia na 27 marzec 1999 r. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu nadanym tekstem pierwotnym ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. kodeks karny (Dz. U. 1997.88.553) wymierzył mu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wyżej orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo tytułem próby na okres lat 3.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Zasądził od oskarżonego P. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 zł (dwieście osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty i 611,51 zł (sześćset jedenaście złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu wydatków.

Z powyższym wyrokiem nie zgodzili się obrońcy oskarżonych A. Z. (1), K. K. (1), A. W., K. P. (1) i P. M..

Obrońca oskarżonego A. Z. (1), zaskarżając wyrok w całości, na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1. **obrazę przepisów postępowania**, która miała wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 5 § 2, 7, 9 § 1, 167, 410 k.p.k., przez:

- oparcie ustaleń faktycznych na fragmentach materiału dowodowego jedynie niekorzystnych dla oskarżonego, w postaci niewiarygodnych wersji zeznań świadków koronnych: A. K. (1) i J. N. (1);
- poprzez uznanie, że w sprawie niniejszej nie powstały wątpliwości (m.in. zeznania pozostałych świadków), które winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego i w konsekwencji powinny skutkować uniewinnieniem oskarżonego od dokonania zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów;
- zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z przesłuchania K. D. – oskarżonego w niniejszej sprawie o branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez oskarżonego A. Z. (1);

2. **błąd w ustaleniach faktycznych**, przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, przejawiający się w uznaniu, iż oskarżony swoim zachowaniem dopuścił się czynów zabronionych pomimo braku w materiałach sprawy wiarygodnych dowodów uzasadniających takie ustalenia.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca K. K. (1), zaskarżając wyrok w całości w odniesieniu do tego oskarżonego, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu temu w zaskarżonej części zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art.: 4, 5 § 2, 7, 410, 424 k.p.k. poprzez:

- subiektywną ocenę materiału dowodowego i w sposób uwzględniający jedynie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego bez równoważnego potraktowania dowodów świadczących o braku winy po stronie oskarżonego K. K. (1) (vide: wyjaśnienia oskarżonego);
- subiektywną ocenę zeznań świadków A. K. (1) i M. W. i bezkrytyczne danie im wiary w zakresie, w jakim pomawiają oni oskarżonego o udział w zarzucanych mu czynach i posiadania wiedzy co do legalności przeprowadzanych transakcji m. in. poprzez stwierdzenie św. K. że osk. Z. nabył od K. M. (...) w sytuacji gdy w tym czasie osk. Z. już od dłuższego czasu przebywał w AŚ L.;
- subiektywną i dowolną ocenę zeznań świadków B. B. (1) i J. I. w zakresie, w jakim zaprzeczają oni twierdzeniom zawartym w zeznaniach świadków K. i W.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co miało wpływ na treść wydanego wyroku, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. K. (1) dokonał zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z zeznań oskarżonego oraz zgromadzonego w toku sprawy materiału dowodowego.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. W., zaskarżając wyrok w całości na jego korzyść, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a. art. 7 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez sprzeczność w ustaleniu pochodzenia samochodu marki M. nr rej. (...) polegającą na uznaniu, iż samochód nie był przedmiotem kradzieży na szkodę J. K. (2), a został oddany do zbycia innym osobom (str. 24 – 25 uzasadnienia) oraz ustaleniu, że samochód ten był skradziony (str. 39 – 40 uzasadnienia);

b. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu A. W., zakwalifikowanemu jako występki z art. 291 § 1 k.k.;

c. art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez powierzchowną, jednostronną i fragmentaryczną ocenę zeznań świadka koronnego A. K. (1), uczynioną w oderwaniu od innych dowodów, przejawiającą się w braku wyjaśnienia istotnych sprzeczności i wybraniu niekorzystnej dla oskarżonego A. W. wersji wydarzeń prezentowanych przez świadka bez należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie (str. 39 uzasadnienia);

d. **art. 4, 7 k.p.k. przez powierzchowną i nieobiektywną ocenę wyjaśnień oskarżonego A. W. polegającą na błędnym, wbrew treści, ustaleniu, że wynika z nich, iż "A. W. wiedział natomiast, że zarówno A. Z. (1), jak i A. K. (1) zajmowali się sprzedażą samochodów pochodzących z działań zabronionych (oni ciągnęli dużo aut)"**(str. 40 uzasadnienia);

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego A. W., ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Obrońca oskarżonego K. P. (1) zarzucił zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarzucani obrazę przepisów postępowania karnego, co miało wpływ na treść wyroku, a w konsekwencji doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych:

I. Odnośnie czynu przypisanego w pkt. XIV wyroku:

1. **art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.**

w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. przez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, a w konsekwencji bezzasadne uznanie, iż K. P. w okresie od 16 listopada 1998 r. do 10 marca 1999 r. w L. i innych miejscowościach na terenie kraju brał

udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym kierowanej przez

A. Z., gdy tymczasem biorąc pod uwagę nie przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu, wyjaśnienia pozostałych oskarżonych, zeznania świadków R. M., K. C., M. S., L. P., M. B., W. G., jak również zeznania samego świadka koronnego A. K., który zeznał, iż jedynie „wydaje mu się, że P. należał do grupy Z., nie potrafię powiedzieć czym się zajmował”

(k. 1498), należy przyjąć, iż Sąd powinien powziąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, a wątpliwości te zgodnie z treścią art. 5 § 2 k.p.k. powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść K. P.;

2. **art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.**

w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. przez bezzasadne i nic znajdujące oparcia w zebranych materiale dowodowym przyjęcie, iż przypisanie K. P. brania udziału w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym wynika przede wszystkim z dowodów osobowych w postaci zeznań członków grupy m. in.

L. K., K. C., M. S., L. P.,

R. M., którzy potwierdzili swoją przynależność do grupy przestępczej, gdy tymczasem świadkowie ci nie potwierdzili, aby istniała

tw. grupa Z. i oni byli jej członkami, nie zeznali również, aby

K. P. był członkiem takiej grupy, a znajomość z nim, ci którzy go znali, zawarli z nim w większości w zakładach karnych i nie postrzegali K. P. jako osoby z otoczenia oskarżonego Z.;

3. **art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 92 k.p.k., 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.**

w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. przez równoczesne uznanie zeznań R. M. za dowód przynależności K. P. do grupy przestępczej (k. 41 uzasadnienia) i uznanie ich za mało wnoszące do sprawy i odmówienie im waloru wiarygodności, gdyż zdaniem Sądu trudno uznać, że (R. M.) nie znał się z innymi członkami grupy, czy nie wiedział, czym się każdy z nich zajmuje, przy jednoczesnym uznaniu za wiarygodne zeznań świadka

A. K., który również nie potrafił określić, czym K. P. miał zajmować się w grupie i ocenił, iż oskarżony **chyba** należał do grupy Z.;

4. **art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 92 k.p.k., 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.**

w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. przez bezkrytyczne, dowolne, sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego obdarzenie wiarą zeznań świadków koronnych A. K. i J. N., gdy tymczasem zeznania tych świadków nie są ze sobą w zakresie uczestnictwa K. P. w grupie przestępczej zbieżne i nie wyjaśnienie przez Sąd tej rozbieżności;

II. Odnośnie czynu przypisanego w pkt. XV wyroku:

1. **art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k.** przez uznanie, iż zeznania M. M.,

w których zaprzeczył, aby podawał K. P. broń, nie wniosły żadnych istotnych szczegółów do sprawy, gdy tymczasem według świadka koronnego J. N. świadek M. M. pracując jako ochroniarz w lokalu A. pomagał w dostarczeniu broni K. P. znajdującemu się wewnątrz restauracji (k. 121), co niewątpliwie podważa wiarygodność zeznań świadka koronnego;

2. **art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.**

w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. przez obdarzenie wiarygodnością w pełni zeznań obydwu świadków koronnych A K. i J. N. w zakresie zarzutu posiadania przez oskarżonego w dniu 10 grudnia 1998 r. broni palnej marki B. bez wymaganego prawem zezwolenia, gdy tymczasem zeznania obydwu świadków koronnych są wzajemnie w niektórych elementach sprzeczne co do przebiegu zdarzenia „odbijania” zakładników z lokalu A. i posiadaniu przez oskarżonego K. P. broni palnej zaprzeczają w swoich zeznaniach B. B., A. O.. R. M., którzy zgodnie z relacją świadków koronnych również mieli brać udział w odbijaniu zakładników.

Mając powyższe na uwadze, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od obydwu przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. M., zaskarżył wyżej wymieniony wyrok

w zakresie dotyczącym oskarżonego P. M. w całości na jego korzyść i na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a. art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez powierzchowną, jednostronną, fragmentaryczną i bezkrytyczną ocenę zeznań świadka koronnego J. N. (1)

(k. 112, 241, 1721v. – 1723v.) i brak należytego uzasadnienia stanowiska Sądu w tym zakresie, przejawiające się w uznaniu, że zeznania tego świadka wskazują na branie udziału P. M. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym (str. 40 – 41 uzasadnienia wyroku);

b. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 148 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez poczynienie ustaleń faktycznych na podstawie wadliwie sporządzonego protokołu przesłuchania świadka koronnego J. N. (1) (k. 111 – 118), bez wyjaśnienia przyczyn wadliwości, polegających na długotrwałym, nieprzerywanym przesłuchiowaniu świadka w okresie od 19 maja 2001 r. godz. 10⁰⁰ do 12 czerwca 2001 r. godz. 17⁰⁰ oraz dołączeniu do protokołu, jako załącznika szkiców świadka, rzekomo sporządzonych w trakcie przesłuchania, których data sporządzenia została wpisana 18 maja 2001 r., a więc jeszcze przed przesłuchaniem;

c. art. 7, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez powierzchowną i sprzeczną ocenę zeznań świadka koronnego A. K. (1) (k. 1498v.), przejawiającą się w naprzemiennym stwierdzaniu, że zeznania te (wbrew ich treści) wskazują na udział oskarżonego P. M. w grupie przestępczej (str. 14, 40 uzasadnienia wyroku) oraz, że świadek nie posiadał wiedzy na ten temat (str. 45 uzasadnienia);

d. art. 4, 7, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez powierzchowną, nieobiektywną, wbrew treści dowodów, ocenę zeznań świadków: K. C. (2) (k. 2151v. – 2152), M. S. (k. 2152 – 2152v.), L. P. (2) (k. 2152v. – 2153), polegającą na ustaleniu, że z zeznań tych świadków wynika, iż P. M. brał udział w grupie przestępczej A. Z. (1) (str. 41 uzasadnienia);

e. art. 7, art. 424 § 1 k.p.k. przez wadliwą ocenę zeznań świadków:

- R. M. (2) (k. 1724v. – 1725) polegającą na uznaniu, że zeznania świadka wskazują na udział w zorganizowanej grupie przestępczej (str. 41 uzasadnienia) z jednoczesną oceną, że zeznania są „niewiele wnoszące do sprawy” (str. 45 uzasadnienia);

- L. K. (2) (1951v. – 1952) przez zaliczenie zeznań tego świadka do grupy dowodów wskazujących na popełnienie przez oskarżonych zarzucanych im czynów w sytuacji gdy świadek zaprzeczył istnieniu grupy przestępczej oraz zeznał, że nie zna oskarżonego P. M. (str. 41 uzasadnienia);

f. art. 4, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez powierzchowną, jednostronną i fragmentaryczną ocenę zeznań świadka S. Ś. (k. 2058), przejawiającą się w pominięciu fragmentu zeznań świadka w którym zaprzecza, aby kiedykolwiek był porwany i pozbawiony wolności z M. M. (2) (str. 43 – 44 uzasadnienia);

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego P. M., ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych A. Z. (1), K. K. (1), A. W., K. P. (1) i P. M. są bezzasadne i to w stopniu oczywistym i – jako takie – nie zasługują na uwzględnienie.

Z uwagi na fakt, że sformułowane w powyższych środkach odwoławczych zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, zwłaszcza w zakresie dokonanej przez tenże Sąd oceny zgromadzonych w sprawie dowodów są w przeważającej mierze tożsame ze sobą, Sąd Apelacyjny łącznie odniesie się do nich w niniejszym uzasadnieniu. W dalszej części uzasadnienia zostaną natomiast omówione zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych podniesione wyłączenie przez obrońców oskarżonych A. Z. (1) i K. K. (1).

Wbrew odmiennemu stanowisku obrońców oskarżonych K. P. (1) i P. M., brak jest podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 2 § 2 k.p.k. Przepis ten formułuje zasadę prawdy materialnej, a więc dyrektywy o charakterze ogólnym, której przestrzeganie jest gwarantowane przepisami szczegółowymi, zwłaszcza tymi nakazującymi lub zakazującymi dokonywania określonych czynności w odpowiedniej sytuacji procesowej. Dopiero wskazanie naruszenia tych konkretnych norm może uzasadniać zarzut apelacyjny (por. wyrok SN z dnia 5 października 2010 roku, III KK 370/09, LEX

nr (...); postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2007 roku, V KK 79/07, LEX nr 280729). Powyższe oznacza, że zarzut naruszenia zasady prawdy materialnej może zostać uznany za trafny jedynie wówczas, gdy skarżący wykaże naruszenie przepisów, które gwarantują jej przestrzeganie, czego w apelacjach skarżących nie uczyniono.

Obrońca oskarżonego P. M. powiązał naruszenie zasady prawdy materialnej z naruszeniem przez Sąd Okręgowy obowiązku wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności (art. 366 § 1 k.p.k.) oraz naruszeniem przepisu art. 148 § 1 pkt 1 k.p.k. określającego niektóre z obligatoryjnych elementów treści protokołu – oznaczenie protokołowanej czynności, jej czasu i miejsca oraz osób w niej uczestniczących. Zdaniem skarżącego, Sąd Okręgowy oparł ustalenia faktyczne na wadliwie sporządzonym protokole przesłuchania świadka koronnego J. N. (1) (k. 111 – 118), który miał być przesłuchiwany nieprzerwanie przez okres prawie miesiąca, a przy tym dołączono do niego sporządzony przez świadka w czasie przesłuchania szkic datowany na dzień poprzedzający dzień rozpoczęcia składania przez niego zeznań.

Analiza treści wspomnianego protokołu potwierdza spostrzeżenia skarżącego. Istotnie z przesłuchania świadka J. N. (1) został sporządzony protokół, z którego wynika że wymieniony składał zeznania od godziny 10.00 w dniu 19 maja 2001 roku do godziny 17.00 w dniu 12 czerwca 2001 roku. Taka praktyka, polegająca na sporządzaniu jednego protokołu przesłuchania świadka, który dokumentuje kilka kolejno następujących po sobie czynności przesłuchań, odbywających się w różnych dniach na przestrzeni – tak jak w niniejszej sprawie – prawie miesiąca, rzeczywiście może budzić zastrzeżenia w świetle przepisu art. 148 § 1 pkt 1 k.p.k. i wynikającego z niego oznaczenia czasu protokołowanej czynności. Wbrew odmiennej sugestii skarżącego, nie sposób jednak uznać, że taki sposób sporządzenia przedmiotowego protokołu podważa wiarygodność treści w nim zawartych, a więc zeznań świadka J. N. (1). Skarżący w żaden sposób nie uzasadnił związku powyższego uchybienia związanego z przesłuchaniem świadka koronnego, zresztą przez prokuratora

a nie przez Sąd Okręgowy, z brakiem wiarygodności jego zeznań, które w odczytanym zakresie świadek potwierdził na rozprawie (k. 1722). Skarżący nie wykazał także wpływu tego uchybienia na treść zaskarżonego wyroku, a przypomnieć należy, że dla uwzględnienia zarzutu obrazy przepisów postępowania nie jest wystarczające samo ustalenie zaistnienia tego rodzaju uchybienia, lecz także wykazanie możliwości jego wpływu na treść orzeczenia, co wynika wprost z treści art. 438 pkt 2 k.p.k. Podobnie rzecz ma się, jeżeli chodzi o wskazane przez skarżącego szkice stanowiące załącznik do przedmiotowego protokołu przesłuchania.

Nie jest również zasadny podniesiony przez skarżących, za wyjątkiem obrońcy oskarżonego A. Z. (1) zarzut obrazy kolejnego przepisu o charakterze ogólnym, a mianowicie art. 4 k.p.k. Powołany przepis wyraża zasadę obiektywizmu, przejawiającą się w konieczności realizowania przez sąd orzekający nakazu bezstronności w traktowaniu stron i innych uczestników postępowania, jak też w niezbędności przestrzegania zakazu kierunkowego nastawienia do sprawy. Skarżący nie wskazali jednak w wywiedzionych apelacjach żadnych okoliczności, które dowodziłyby postępowania Sądu I instancji wbrew tak pojmowanej zasadzie, również analiza przebiegu procesu nie uprawnia do takich wniosków.

Klauzulę generalną zawiera także przepis art. 9 § 1 k.p.k., w którym została sformułowana zasada postępowania z urzędu (z własnej inicjatywy organu procesowego). Konkretyzację tej zasady stanowi natomiast przepis art. 167 k.p.k., który – między innymi – nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu. Sąd powinien dopuszczać dowody bez wniosków stron, jednak tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania (por. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2006 roku, V KK 360/05, LEX nr 333327; wyrok SA w Krakowie z dnia 15 kwietnia 2010 roku, II AKa 35/10, LEX nr 590586). W ocenie Sądu Apelacyjnego, w procedowaniu Sądu Okręgowego nie sposób dostrzec wskazanego przez obrońcę oskarżonego A. Z. (1) mogące mieć wpływ na treść wyroku uchybienia w powyższym zakresie, polegającego na zaniechaniu przesłuchania w charakterze świadka K. D., który początkowo był oskarżonym w tej sprawie. Skarżący nie tylko nie sprecyzował, na jaką to okoliczność dowód z zeznań świadka miałby zostać przeprowadzony, ale również nie wskazał, jaki wpływ na treść zaskarżonego wyroku mogło mieć zaniechanie przesłuchania K. D..

Chybionym jest również sformułowany przez obrońców oskarżonych A. Z. (1), K. K. (1) i K. P. (1) zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., statuującego zasadę in dubio pro reo w procesie karnym. Zarzut ten mógłby zostać skutecznie postawiony przez skarżących tylko wówczas, gdyby Sąd Okręgowy dopatrył się wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, których usunąć się nie da i wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonych. Taka sytuacja procesowa nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie, zaś odmienny, subiektywny pogląd autorów apelacji jest w tej kwestii bez znaczenia. Dla oceny, czy nie została naruszona omawiana reguła nie są bowiem miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście powziął wskazane wyżej wątpliwości, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Skarżący zresztą – poza sformułowaniem w apelacjach zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. – nie wskazali na żadne ewentualne uchybienia Sądu Okręgowego w tym zakresie. Lektura uzasadnień tych środków odwoławczych uprawnia natomiast do konstatacji, że faktycznie odwołują się oni do dokonanej przez Sąd Okręgowy – ich zdaniem błędnie – oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, a zwłaszcza zeznań świadków koronnych A. K. (1) i J. N. (1), co nie może prowadzić do uwzględnienia zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo (por. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2010 roku, II KK 308/10, LEX nr 686681; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2010 roku, III KK 378/10, LEX nr 736756).

Nie mają również racji skarżący twierdząc, że Sąd Okręgowy w procesie dochodzenia do ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie postępował wbrew treści art. 92 i 410 k.p.k., a więc, że oparł się jedynie na fragmencie zgromadzonych w sprawie i ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów a zaprezentowana przez ten Sąd ich ocena wykracza poza zakreślone przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen, wkraczając

w dowolność, które to uchybienia mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy rozważył wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności wynikające z zebranych w sprawie dowodów. Ustalenia faktyczne Sąd ten oparł – przede wszystkim – na zeznaniach świadków koronnych A. K. (1) i J. N. (1). Poza tym podstawę ustalenia faktów stanowiły zeznania szeregu innych świadków oraz dowody z dokumentów, a w szczególności z odpisów prawomocnych wyroków skazujących inne osoby, aniżeli oskarżeni w niniejszej sprawie za udział i przestępstwa popełnione w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. Z. (1).

Sąd Okręgowy omówił i przeanalizował w pisemnych motywach wyroku wszystkie zgromadzone w sprawie dowody. W sposób logiczny wyjaśnił przy tym, dlaczego dowody z zeznań świadków koronnych oraz pozostałych świadków uznał za wiarygodne i wskazujące na sprawstwo A. Z. (1), K. K. (1), A. W., K. P. (1) i P. M. przypisanych im przestępstw oraz dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, w tym wyjaśnieniom oskarżonych w zakresie, w jakim zaprzeczyli oni swojemu sprawstwu przedmiotowych czynów. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów – pomimo dopuszczenia się przez ten Sąd pewnych uchybień w tym zakresie, które zostaną omówione w dalszej części niniejszego uzasadnienia – zyskała aprobatę sądu odwoławczego. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku – wbrew odmiennym twierdzeniom – obrońców oskarżonych (za wyjątkiem obrońcy oskarżonego A. Z. (1)), spełniają zaś wymogi określone w przepisach art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Skarżący zakwestionowali w złożonych środkach odwoławczych przed wszystkim prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadków koronnych A. K. (1) i J. N. (1). Oczywiście zgodzić się należy ze skarżącymi, że dowód z pomówienia – w rozpoznawanej sprawie dotyczy to zeznań świadków koronnych stanowi dowód szczególnego rodzaju i dlatego – co wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie – wymaga wyjątkowej staranności, zarówno jeżeli chodzi o jego przeprowadzenie, jak również o jego ocenę. Może być on dowodem winy, o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przerzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 8 grudnia 2010 roku, II AKa 192/10, LEX nr 785442). W ocenie Sądu Apelacyjnego, skarżący nie zdołali wykazać, że Sąd Okręgowy, dokonując oceny depozycji wymienionych świadków koronnych, uczynił to mało wnikliwie, a przy tym z uchybieniem reguł wynikających z art. 7 k.p.k.

Zauważyć należy, że zarówno A. K. (1), jak i J. N. (1) wielokrotnie składali zeznania (początkowo wyjaśnienia), w których wskazali okoliczności dotyczące popełnienia przez oskarżonych przypisanych im zaskarżonym wyrokiem przestępstw, przy czym na etapie postępowania przygotowawczego A. K. (1) był przesłuchiwany na okoliczności dotyczące postawionych oskarżonym zarzutów ponad 10 razy, zaś J. N. (1) – 5 razy. Analiza akt tej sprawy wskazuje przy tym, że składanie zeznań (wyjaśnień) przez świadków koronnych miało miejsce na przestrzeni ponad 10 lat, począwszy od 2001 roku (k. 31 – 42, 119 – 125). W tej sytuacji nie dziwi wyeksponowana przez obrońców oskarżonych A. Z. (1) i K. K. (1) zbyt mała szczegółowość depozycji A. K. (1) oraz J. N. (1) i brak pewności świadków odnośnie do określonych faktów, która jednak – co podkreślić należy – dotyczy zeznań złożonych przez nich przed Sądem Okręgowym. Na etapie śledztwa świadkowie koronni dokładnie opisali okoliczności istotne dla poczynienia ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa oskarżonych przedmiotowych przestępstw, które to zeznania potwierdzili przed Sądem Okręgowym. Wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy oskarżonego A. Z. (1), analiza treści protokołów przesłuchania świadków koronnych w toku postępowania sądowego (k. 1489 – 1500v., 1721 – 1724v.) wskazuje przy tym, że ich zeznania zawierają element ich swobodnej wypowiedzi. Z uwagi na upływ czasu od przedmiotowych zdarzeń oraz obszerność relacji świadków koronnych, która dotyczy szeregu różnorodnych przestępstw popełnionych przez wiele osób w ramach zorganizowanej

grupy przestępczej, oczywistym jest że faza spontanicznej wypowiedzi świadków w sposób naturalny została ograniczona jedynie do podstawowych kwestii. Świadek J. N. (1) wprost wskazał na rozprawie, że nie wie co jest przedmiotem niniejszej sprawy, a zatem oczywistym jest, że jego dalsze zeznania musiały zostać ukierunkowane poprzez pytania zadawane mu przez Sąd i strony procesu. Skarżący posługują się zresztą w apelacjach bardzo ogólnym sformułowaniem,

że zeznania świadków koronnych są mało konkretne, nie precyzują jednak których fragmentów ich zeznań i których podanych przez nich okoliczności to dotyczy. Za takowe sprecyzowanie nie sposób zwłaszcza uznać stwierdzenia obrońcy oskarżonego A. Z. (1), że świadkowie nie pamiętają „dokładnych dat i innych okoliczności” (vide: strona 3 apelacji tego skarżącego). Również postawiony pod adresem zeznań świadka A. K. (1) przez obrońcę oskarżonego K. K. (1) zarzut podawania mylnych szczegółów, nie został szerzej uzasadniony. Skarżący jako podstawę braku wiarygodności zeznań świadka koronnego powołuje jedynie nieudowodniony niczym fakt, że w dacie, w której miało dojść do transakcji będącej przedmiotem przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i w której miał brać udział A. Z. (1), to jest w grudniu 1998 roku, wymieniony przebywał w jednostce penitencjarnej. Jak jednak dowodzi analiza akt niniejszej sprawy, A. Z. (1) został zatrzymany dopiero w dniu 5 września 1999 roku.

Nie można zgodzić się ponadto z wyrażoną w apelacji przez obrońcę oskarżonego A. Z. (1) opinią, że zeznania świadka koronnego A. K. (1) pozostają

w sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków w sprawie, co pozbawia ich waloru wiarygodności. Rzeczywiście, depozycje A. K. (1) nie znajdują potwierdzenia

w relacjach wskazanych przez skarżącego świadków B. B. (3), Z. J., J. I., R. W., D. W. i S. B.. Sąd Okręgowy uznał zeznania wymienionych osób za niewiarygodne, wskazując w pisemnych motywach wyroku okoliczności, którymi kierował się dokonując takiej a nie innej ich oceny, przy czym zauważyć należy, że nie przesądził o tym wyłącznie fakt, że pozostają one

w opozycji do zeznań A. K. (1), lecz również ich stosunek do innych dowodów

w sprawie (strona 19 – 20, 21, 27 – 28, 30, 32 uzasadnienia). Skarżący zdaje się przy tym

w ogóle nie dostrzegać, że zeznania wymienionego świadka koronnego nie są odosobnione, gdyż – jak trafnie wskazał to Sąd Okręgowy – znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadka koronnego J. N. (1) a nadto w zeznaniach K. S., D. F., M. W., W. M. (strona 17 – 18, 19, 28, 31, 33 uzasadnienia).

Wskazać trzeba, że nieporozumieniem jest też podjęta przez obrońcę oskarżonego K. K. (1) próba zdyskredytowania wiarygodności zeznań świadka koronnego A. K. (1), którego depozycje stanowiły podstawę poczynienia przez Sąd Okręgowy większości ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa K. K. (1) przypisanych mu przestępstw, poprzez przeciwstawianie im odmiennych w swojej treści wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia tych czynów z powołaniem się na ich spójność, konsekwencję i logiczność oraz zestawienie tychże wyjaśnień ze wskazanym wyżej faktem rzekomego pozbawienia wolności oskarżonego A. Z. (3) w czasie jednego z czynów. Skarżący całkowicie zignorował przy tym przedstawioną przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku argumentację, trafnie wskazującą przyczyny obdarzenia wiarą zeznań A. K. (1) i odmówienia tego waloru depozycjom oskarżonego K. K. (1). Podobnego zabiegu skarżący dokonał zresztą w odniesieniu do zeznań świadków B. B. (3) i J. I.. Stawiając tezę o bezpodstawnym uznaniu za niewiarygodne zeznań tych osób, skarżący ograniczył się w apelacji jedynie

do wskazania, że świadkowie „dokładnie opisali okoliczności, które mogą wskazywać na zupełnie inne wnioski, niż te, które legły u podstaw wyroku skazującego”. Skarżący zaniechał jednak jakiegokolwiek uzasadnienia lansowanej przez siebie tezy, że to właśnie zeznania tych świadków, a nie zeznania świadka A. K. (1) powinny stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W odniesieniu do zeznań świadka M. W., skarżący zarzucił natomiast, że Sąd Okręgowy dokonał niedostatecznej ich analizy i w konsekwencji bezzasadnie dał im wiarę, także nie argumentując bliżej swojego stanowiska.

Przekonania o prawidłowości dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań A. K. (1) dotyczących przestępstwa, którego dopuścił się oskarżony K. K. (1), nie są w stanie zmienić ponadto zeznania świadków G. P. i B. B. (4), którzy zostali przesłuchani w toku postępowania odwoławczego (k. 2907 – 2907v., 2920v.

– (...)). Z ich zeznań wynika, że nie widzieli oni nigdy, ażeby oskarżony był we władaniu ciągnika siodłowego marki L., będącego przedmiotem przypisanego mu przestępstwa paserstwa z art. 291 § 1 k.k. (pkt XII), aby pojazd taki był na oskarżonego zarejestrowany (B. B. (4) zeznała, że w ogóle nie posiada wiedzy na ten temat), czy też pozostawał w środkach trwałych prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Sąd Apelacyjny, nie dostrzegł podstaw, ażeby odmówić wiary depozycjom przesłuchanych świadków. Rzecz jednak w tym, że fakt, iż nic nie wiedzieli oni o posiadaniu przez oskarżonego przedmiotowego ciągnika siodłowego, w żadnej mierze nie przesądza o tym, że oskarżony nie mógł się dopuścić przypisanego mu przestępstwa, polegającego na nabyciu tego pojazdu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie sposób również zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy A. W. o wzajemnej sprzeczności poszczególnych zeznań świadka koronnego A. K. (1), dotyczących wiedzy oskarżonego o pochodzeniu z czynu zabronionego samochodu, w ukryciu którego pomagał, dopuszczając się przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. Sąd Okręgowy dokonując ustalenia okoliczności faktycznych w tym zakresie oparł się przede wszystkim na zeznaniach A. K. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k. 48, 668). Z pierwszych wymienionych zeznań świadka koronnego rzeczywiście nie wynika, że oskarżony wiedział o powyższym. W zeznaniach tych zawartych natomiast zostało szereg innych okoliczności dotyczących popełnienia przez oskarżonego wskazanego przestępstwa. Rzecz jednak w tym, że – jak dowodzi dokładna analiza tychże zeznań – przedmiotowa kwestia nie została

w nich w ogóle poruszona przez świadka. Świadek koronny nie stwierdził zatem wprost, że oskarżony nie wiedział o nielegalnym pochodzeniu przedmiotowego pojazdu. W kolejnych zeznaniach złożonych na etapie śledztwa A. K. (1) potwierdził natomiast powyższą okoliczność. Taki stan rzeczy powoduje, że – wbrew odmiennemu twierdzeniu skarżącego – nie podważa prawidłowości dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadka A. K. (1) fakt obdarzenia przez ten Sąd wiarą obu jego wskazanych wyżej depozycji, bowiem nie zachodzi pomiędzy nimi rzeczywista sprzeczność. Okoliczność, że na rozprawie świadek koronny zeznał, że nie wie, czy oskarżony miał wiedzę, że samochód jest kradziony, również nie nakazuje zdyskredytować oceny zeznań tego świadka dokonanej przez Sąd I instancji, zwłaszcza jeżeli weźmie się pod uwagę składanie zeznań przez A. K. (1) po upływie ponad dziesięciu lat od zaistnienia przedmiotowych zdarzeń oraz wskazane przez niego okoliczności dotyczące przedmiotu jego zeznań i częstotliwości jego przesłuchiwania (k. 1498, 1498v., 1499). Wypada przy tym zaznaczyć, że po odczytaniu świadkowi na rozprawie jego zeznań znajdujących się na k. 668, świadek potwierdził je, nie mając przy tym wątpliwości, że skoro w śledztwie złożył takiej a nie innej treści zeznania, to polegają one na prawdzie, choć obecnie – ze wskazanych wyżej przyczyn – nie pamięta opisanych w nich faktów.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, do odmiennej oceny zeznań A. K. (1) aniżeli dokonana przez Sąd Okręgowy nie prowadzi wyekspozowana w apelacji obrońcy oskarżonego A. W. treść wyjaśnień wymienionego (k. 792), który nie przyznał się do popełnienia przestępstwa paserstwa. Niemniej jednak zgodzić się należy ze skarżącym, że wobec takiej postawy procesowej oskarżonego całkowicie dowolną jawi się dokonana przez Sąd Okręgowy interpretacja jego słów „(...) oni ciągnęli dużo aut (...)” jako wskazujących na to, że miał on świadomość, iż A. Z. (1) i A. K. (1) zajmowali się sprzedażą samochodów pochodzących z kradzieży.

Prawidłową jest również – w przekonaniu Sądu Apelacyjnego – przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena zeznań świadków koronnych A. K. (1) i J. N. (1), dotyczących udziału oskarżonych K. P. (1) i P. M. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez oskarżonego A. Z. (1).

Obrońca oskarżonego K. P. (1) przeciwstawił w apelacji zeznaniom świadka koronnego J. N. (1), który wskazał na oskarżonego jako na członka grupy, a także mniej stanowczym w tym względzie zeznaniom świadka koronnego A. K. (1) wyjaśnienia oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia powyższego przestępstwa oraz zeznania świadków K. C. (2), M. S., L. P. (2), M. B. (2), W. G. (2) i R. M. (2), którzy nie potwierdzili udziału K. P. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej

o charakterze zbrojnym kierowanej przez A. Z. (1), przecząc istnieniu tejże grupy. Analiza treści zeznań wskazanych wyżej świadków, którzy zostali przesłuchani w toku postępowania sądowego, nakazuje przy tym zgodzić się z tym skarżącym, jak również

z obrońcą oskarżonego P. M., że Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia faktyczne

w omawianym zakresie odwołał się do nieadekwatnych dowodów w postaci zeznań tychże świadków. Podobnie rzecz ma się również, jeżeli chodzi o świadka R. M. (2). Z depozycji tego świadka wynika bowiem, że nie wie, nie jest w stanie powiedzieć, czy oskarżeni należeli do grupy przestępczej A. Z. (1). Faktem jest również, że Sąd Okręgowy wskazał w uzasadnieniu wyroku, że uznał te zeznania za niewiele wnoszące do sprawy (strona 45 uzasadnienia). Równocześnie jednak dokonał oceny tychże zeznań, przytaczając konkretne, trafne – w przekonaniu Sądu Apelacyjnego – argumenty na poparcie swojego stanowiska o konieczności odmówienia im wiary. Gdyby zaś nawet przyjąć

za obrońcą K. P. (1), że nie przemawia za niewiarygodnością R. M. (2) powołana przez Sąd Okręgowy okoliczność, że świadek jako członek grupy przestępczej musiał znać jej pozostałych członków, w tym także oskarżonego, to nie można nie zauważyć, że za uznaniem zeznań R. M. (2) za nieprawdnie przemawia

ich sprzeczność z depozycjami J. N. (1) i A. K. (1). Obaj skarżący zresztą, eksponując w złożonych apelacjach powyższe uchybienia Sądu Okręgowego,

a także – co się tyczy obrońcy oskarżonego P. M. – nieścisłości, czy nawet sprzeczności w dotyczących omawianej kwestii zeznaniach świadka J. N. (1), całkowicie pominęli przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację, którą kierował się Sąd Okręgowy uznając zeznania wymienionych świadków koronnych

za wiarygodne i pozwalające na ustalenie przynależności oskarżonych do przedmiotowej grupy przestępczej. Obrońca oskarżonego P. M. pominął w swoich wywodach również ten fragment zeznań J. N. (1) złożonych na rozprawie, w których

ten przekonująco wyjaśnia wyrażony początkowo na rozprawie brak pewności co do przynależności oskarżonych do grupy przestępczej (k. 1722v.). Nie sposób przy tym zgodzić się z obrońcą K. P. (1), jakoby zeznania świadków koronnych co do uczestnictwa w grupie tego oskarżonego pozostawały w sprzeczności ze sobą. Jak wyżej wskazano, zeznania A. K. (1) nie były tak stanowcze w tym zakresie, jak zeznania J. N. (1), jako że świadek ten stwierdził, że jedynie wydaje mu się, że oskarżony był członkiem grupy przestępczej A. Z. (1), nie potrafiąc wskazać, czym w ramach grupy zajmował się K. P. (1), jednakże nie wykluczyły one udziału oskarżonego

w tej grupie. Zauważyć przy tym należy, że zeznania A. K. (1) zostały powołane na stronach 14 i 40 uzasadnienia wyroku łącznie z zeznaniami J. N. (1) jako wskazujące na sprawstwo oskarżonych K. P. (1) i P. M. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. Sąd Okręgowy uogólniając wskazał dowody, które dały

mu podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych w tejże sprawie – na stronie 14 uzasadniania ustaleń dotyczących wszystkich oskarżonych, zaś na stronie 40 uzasadnienia wyłącznie oskarżonych K. P. (1) i P. M.. Na powołanej przez obrońcę tego ostatniego oskarżonego stronie 45 uzasadniania mowa jest natomiast o relacji świadka A. K. (1) w odniesieniu do osoby tego konkretnie oskarżonego.

W tym stanie rzeczy, nie można zgodzić się z obrońcą P. M., o ile zarzuca on wewnętrznie sprzeczną ocenę zeznań świadka koronnego.

Jeżeli natomiast chodzi o przypisane K. P. (1) przestępstwo posiadania broni palnej bez wymaganego zezwolenia z art. 263 § 2 k.k. (pkt XV), to obrońca tego oskarżonego starając się podważyć prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadków koronnych, wskazał na różnice dostrzegalne w treści tych zeznań

co do przebiegu zdarzenia polegającego na „odbijaniu” zakładników z lokalu A.,

w czasie którego to zdarzenia oskarżony posiadał broń, jak również powołał zeznania świadków B. B. (3), A. O. (2), L. K. (2) i W. G. (2), którzy zaprzeczyli zaistnieniu takiego zdarzenia oraz M. M. (3), który zaprzeczył, że podawał broń oskarżonemu. Zauważyć należy, że przeciwstawianie zeznaniom świadków koronnych zeznań grupy wskazanych wyżej świadków, nie może odnieść zamierzonego przez skarżącego skutku, a więc zdyskredytowania wiarygodności A. K. (1) i J. N. (1), skoro skarżący nie wykazał jakich to uchybień

w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodów, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy, dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie wskazanych wyżej dowodów Sąd Okręgowy. Jeżeli natomiast chodzi o powołane w apelacji przez obrońcę P. M. zeznania świadka S. Ś., to zauważyć należy, że Sąd Okręgowy dokonując ich analizy, rzeczywiście nie odniósł się

bezpośrednio do tego ich fragmentu, w którym świadek wskazał, że nigdy nie został uprowadzony przez członków grupy przestępczej A. Z. (1), w tym P. M.. Powyższe, uchybienie pozostaje jednak bez wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Z trafnie uznanych za wiarygodne przez Sąd Okręgowy zeznań świadków koronnych jednoznacznie wynika bowiem, że takie zdarzenie miało miejsce.

W świetle przedstawionych wyżej racji, za bezzasadne należy również uznać podniesione przez obrońców oskarżonych A. Z. (1) i K. K. (1) zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, których miał się dopuścić Sąd I instancji, poprzez – najogólniej rzecz ujmując – przyjęcie, że wymienieni oskarżeni dopuścili się przypisanych im zaskarżonym wyrokiem przestępstw. Zarzuty te są ściśle związane z omówionymi wyżej zarzutami naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania i są pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżących w wywiedzionych środkach odwoławczych, której Sąd Apelacyjny w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego dowody obdarzone przez Sąd Okręgowy wiarą dały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych w zakresie przypisanych oskarżonym czynów.

Zauważyć przy tym należy, że pozostali skarżący, stawiając zarzuty kwestionujące prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego sprawy, nie sformułowali jednocześnie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, co oznaczałoby, że zgadzają się z tymi ustaleniami. Taka konstrukcja złożonych przez skarżących apelacji, abstrahując od zasadności ewentualnych zarzutów z art. 438 pkt 3 k.p.k., czyni te środki odwoławcze wewnętrznymi sprzecznymi.

Sąd Apelacyjny podziela przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację w kwestii wyczerpania przez A. Z. (1), K. K. (1), A. W., K. P. (1) i P. M. zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych znamion przestępstw i ciągów przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k., których popełnienie zostało przypisane oskarżonym tym orzeczeniem (strona 46 – 54 uzasadnienia). Podkreślić przy tym trzeba, że – zdaniem Sądu Apelacyjnego – nie można podzielić stanowiska obrońcy oskarżonego A. W. o naruszeniu przez Sąd Okręgowy w powyższym zakresie przepisu art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k.

Podobnie rzecz ma się, jeżeli chodzi o wymierzone oskarżonym za te przestępstwa i ciągi przestępstw kary pozbawienia wolności oraz grzywny, zaś – w przypadku oskarżonych A. Z. (1) i K. P. (1) – również kary łączne. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku (strona 54 – 59 uzasadnienia) wskazał okoliczności, które spowodowały orzeczenie wobec oskarżonych powyższych kar oraz miały wpływ na ich wymiar zarówno te obciążające oskarżonych, jak i te o korzystnej dla nich wymowie, mając przy tym na względzie dyrektywę wymiaru kary określone w art. 53 k.k., okoliczności, które – w świetle art. 33 § 3 k.k. – powinny zostać uwzględnione przez sąd przy ustalaniu wysokości stawki dziennej grzywny oraz reguły wymiaru kary łącznej określone w art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena i analiza tych okoliczności zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, wobec niestwierdzenia uchybień określonych w przepisach art. 439 i 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne.

Rozstrzygnięcia o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. W. i adwokata J. K. (1) wynagrodzeń za obronę oskarżonych K. K. (1) i P. P. (3) sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym uzasadnia przepis art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U.

z 2009 roku Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.), zaś wysokość tych wynagrodzeń znajduje opacie w treści § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 16 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

W oparciu o treść art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Apelacyjny zasądził od oskarżonych J. K. (4), A. W. i P. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe. Na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), tj. art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 w stosunku do oskarżonych K. K. (1)

i A. W. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 w zw. z art. 8 w odniesieniu do P. M., Sąd Apelacyjny zasądził od tych oskarżonych opłaty za postępowanie odwoławcze. Poniesionymi w tym postępowaniu wydatkami w kwocie 20 złotych wynikającej z treści § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 roku Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.), Sąd Apelacyjny obciążył wymienionych oskarżonych na zasadzie słuszności (por. uchwałę SN z dnia 26 sierpnia 2004 roku, I KZP 14/04, LEX nr 119754).

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych A. Z. (1) i K. P. (1)

od ponoszenia kosztów sądowych i uznaniu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), gdyż – w ocenie Sądu Apelacyjnego – sytuacja materialna pozbawionych wolności oskarżonych nie pozwala na uiszczenie przez nich tych należności.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.